

Teater zamrznjen v koncertno podobo (2365 bralcev)

Petek, 26. 2. 2010

Pia

...Estetika Wande in Nove deViatorja temelji na trashy-kitschy-cheap-porn izgledu, ki želi subvertirati popredmetenje oseb ter njihovo seksualizacijo. Hkrati pa besedila komadov gradijo na odkritem govoru o seksu ter eksplikaciji različnih spolnih praks...

Koncert ali predstava? Performans ali hapening? Ne ali. In! Danes ob 16.00.

Maja Delak in Luka Prinčič pod svojima zdaj že zelo prepoznavnima nadimkoma Wanda in Nova deViator nadaljujeta svoje Poti ljubezni. Premierni dogodek Zamrznjene podobe se je zgodil včeraj v Menzi pri koritu. Njuno novo delo z oznako multimedijški zvočni performans gradi na estetiki, ki jo je tandem načrtoval že na začetku sodelovanja. Oba avtorja v skupnih ustvarjanjih premikata meje svojega siceršnjega delovanja in se uspešno srečujeta na skupnem prostoru odra, kjer nobena vloga ni nikomur ekskluzivno prihranjena.

Maja Delak, ki izhaja iz sodobnega plesa, v projektu pušča svoj primarni umetniški medij v oklepajih. V Zamrznjenih podobah se osredotoča na samopercepcijo telesa ter produkcijo podobe predvsem ženskega telesa ter njegovo recepcijo. Žensko telo in njegove podobe zdaj postanejo predmet kritične feministične analize, ki se tokrat izkriči v formi besedil komadov in spremljajoče vizualne iz zvočne slike.

Medtem ko Maja Delak suvereno uglaši resonanco telesa z glasom v mikrofoni, pa se zvočni umetnik Luka Prinčič znajde v vlogi performerja. Nastop v »drag« kostumih spretno sprevrča idejo naravnosti moškosti in podčrtujejo dejstvo moške ali ženske seksualnosti kot konstrukta. Mejnost forme dogodka, ki ni niti predstava, niti koncert, pa dopušča tudi rahle prezenčne nekonsistence.

Estetika Wande in Nove deViatorja temelji na trashy-kitschy-cheap-porn izgledu, ki želi subvertirati popredmetenje oseb ter njihovo seksualizacijo. Hkrati pa besedila komadov gradijo na odkritem govoru o seksu ter eksplikaciji različnih spolnih praks. Problemizirajo žensko indoktrinacijo v ugajanje moškemu do mere hlinjenja užitka, ki je večje nasilje nad lastnim telesom kot domnevno deviantne oblike spolnosti, kot so BDSM prakse.

Zanimivi so taktilno-zvočni posegi, ki jih umetnika ustvarita preko zvočno občutljivih rokavic. Tu se neposredno povežejo fizične akcije z zvočnimi, saj vsak dotik zazveni, kar podvoji označevalno strukturo in hkrati performativni učinek. Tudi nekateri drugi interaktivni posegi, na primer simultano predvajanje na odru posnetega gradiva, delujejo jasno in učinkovito. S podvojitvijo odrske podobe se ta odtuji in mediatizira ter tako začini poanto z asociacijo na vizualno potrošništvo, konzumpcijo zamrznjenih podob.

Poleg udarniških feminističnih obravnav pa je tema številka dve tega tandema ravno ukvarjanje z aktualnimi kulturnopolitičnimi vprašanji, vezanimi na neoliberalno kapitalistično logiko. V komadu o vprašanju avtorskih pravic je kritičen moment ravno tako močan kot pri kritiki post-feministične reprezentacije ženske v medijih. Pravzaprav gre za eno samo vprašanje sodobne družbe, ki se zlije v močan performativen krik.

Tandem posveti ogromno svoje pozornosti problemu fetišizacije človeškega telesa. To oblastno strukturo želje želi dekonstruirati z povečanimi posnetki kože ter ogrlico iz človeških las, ki si jo Wanda nadene kot okrasek. Telo je zgolj organska struktura, ki se nam pri tovrstni potujitvi lahko že gabi. Hkrati je površina telesa ne le medij, ampak ravno bistvo človeka kot biti-v-svetu.

V svojih, skozi celo predstavo fragmentarno razdrobljenih performativnih akcijah in zvočenjih, Maja Delak ter Luka Prinčič povesta veliko, čeprav ničesar zares novega. Pomembnejši je unikaten odski spoj dveh raznorodnih umetnikov, ki s kopičenjem in pletenjem vseh teh zamrznjenih podob ustvarita kritično nasičenje in naboj.

Še bolj kot v Poteh ljubezni se v Zamrznjenih podobah forma odrskega performansa prestrukturira v koncertno. Zato zvočenja, ki so zdaj v večini primerov podkrepjena z izdelanim vokalom, ustrezajo obliki posameznih komadov, ki delujejo samozadostno. Performativni ekstrovertni naboj se zato včasih izgubi v introvertni intenzivnosti glasbe. Multimedijška fuzija je v tokratnem primeru morda naredila medvedjo uslugo dramaturški formi in plesu. A če ju lahko tudi mi za trenutek, četudi v kontekstu razmišljanja o prešernovi nagrajenki za sodobni ples, postavimo v oklepaj, ravno ta oddaljitev od primarnega medija povzroča nek nov svež veter.

V Menzi se je razkošno ušesila Pia Brezavšček.